Βιωματικό Εργαστήριο Παραδοσιακής Μουσικής
Στίχοι τραγουδιών

Κοντούλα λεμονιά

Μωρη κοντού μωρη κοντούλα λεμονιά,
Με τα πολλά λεμό λεμόνια, Βησσανιώτισσα,
σε φίλησα κι αρρώστησσα
και το γιατρό δε φώναξα.

Πότε μικρή, πότε μικρή μεγάλωσες;
Κι έγινες για στεφά στεφάνι, Βησσανιώτισσα,
σε φίλησα κι αρρώστησσα
και το γιατρό δε φώναξα.

Χαμήλωσε, χαμήλωσε τους κλώνους σου,
να κόψω ένα λεμό λεμόνι, Βησσανιώτισσα,
Σε φίλησα κι αρρώστησσα
και το γιατρό δε φώναξα.

Για να το στύ για να το στύψω να το πιω,
να μου διαβούν οι πό οι πόνοι, Βησσανιώτισσα,
σε φίλησα κι αρρώστησσα
και το γιατρό δε φώναξα.

Ας χαμηλώναν τα βουνά

Έρ, να χαμηλώ, να χαμηλώναν τα βουνά
αμάν να χαμηλώ, να χαμηλώναν τα βουνά
Άντε να δω τη Σαλονίκη
Την πόρτα σ' άνοιξα τα μεσάνυχτα,
την πόρτα σ' άνοιξα

Έρ, να δω και την αγάπη μου αμάν,
να δω και την αγάπη μου
Έρ, με ποιον τρώει και πίνει
Μήλο της μηλιάς, κορμί της αγκαλιάς
μήλο κόκκινο, κορμί μου νόστιμο

Έρ, μ' έναν τσαχπίνη, κάθονταν αμαν,
μ' έναν τσαχπίνη, κάθονταν
Έρ, μ' αυτόν τρώει και πίνει
Μήλο πράσινο, κορμί για πιάσιμο
Μήλο της μηλιάς, κορμί της αγκαλιάς

Κεχαγιάδικος

Βρε κεχαγιά περήφανε, με τις πλατιές λαγάρες, έλα,
πέρασε, παίξε και γέλασε!

Έλα, πέρασε και βήξε κι ένα πετραδάκι ρίξε!
πέρασα κι έπλενες ρούχα κι έχασα το νου που σου χα

Όταν μ' αρραβωνιάζανε δεν του 'ξερα ο καημένος
μα την Παναγιά, δε σ' απαρνιέμαι πια!

Μήλο μου του Παραδείσου, χάδια που 'χει το κορμί σου
αστιβιές και αθυμαρέλια, τ' άσπρα σου τα ποδαρέλια

Τι μου στέλνεις γράμματα

Ε, τι μου τα μηνάς στα λόγια, τι μου στέλνεις γράμματα
και δεν ξεύρω ν' ανεγνώσω κι αρχινώ τα κλάματα

Σγουρέ βασιλικέ μου και δυόσμε φουντωτέ
σαν τη δικιά σ' αγάπη δεν ένοιωσα ποτέ

Ε, δε μου λες εχτές το βράδυ, ο θυμός σου τι `τανε
Μ' απαντήσανε δυο φίλοι και για σένα μου `πανε

Σγουρέ βασιλικέ μου και δυόσμε φουντωτέ
σαν τη δικιά σ' αγάπη δεν ένοιωσα ποτέ
Σγουρέ βασιλικέ μου με φύλλα πράσινα
τραβώ τον ερωτά σου με χίλια βάσανα

Τέσσερα μάτια δυο καρδιές

Τέσσερα μάτια δυο καρδιές όταν αγαπηθούνε
καλύτερα στη μαύρη γη παρά να χωριστούνε

Για σένα και για μένα δοθήκαν οι καημοί
τα βάσανα οι πόνοι και οι αναστεναγμοί
Για σένα και για μένα και όχι για άλλονα
δοθήκανε οι πόνοι και τα παράπονα.

Εάν εσύ δεν ήσουνα εγώ δε θα αγαπούσα
έρωτα δε θα γνώριζα και ευτυχής θα ζούσα

Ανάθεμα σε Πόλη Φανάρι Τσεζμετζέ
με πήρες το πουλί μου που το `χα εγλεντζέ.
Ανάθεμα σε Πόλη την ώρα π' άνοιγες
είπα να καζαντίσω κι εσύ μ' αφάνισες

Δε στο `πα μαυρομάτα μου να μην αγαπηθούμε
γιατί είν' ο έρωτας τρελός και θα φανερωθούμε

Σταυρός Μαλαματένιος είναι το μπόι σου
Και μάλαμα καθάριο όλο το σόι σου
Διαμάντι δαχτυλίδι φοράς στο χέρι σου
Και πάνω η πέτρα γράφει Θα γίνω ταίρι σου

Τούτο το μήνα

Τούτο το μήνα, τον από πάνω
τον από πάνω τον παραπάνω.

Αϊτός εβγήκε να κυνηγήσει,
να κυνηγήσει και να γυρίσει.

Δεν εκυνήγα λαγούς και λάφια
μόν' εκυνήγα δυο μαύρα μάτια.

Μαύρα μου μάτια κι αγαπημένα
και πως περνάτε χωρίς εμένα.

Στης μάντρας τα τραχώματα ήμουν ακουμπισμένος.
πρόβαλε να ‘ρθεις αγάπη μ’ να φανείς

Έλα πρόβαλε και δες με, εγώ για σένα τυραννιέμαι
μα την Παναγιά κουκωνα, λεύτερος είμαι ακόμα

Κοίτα με γλυκιά μου αγάπη
Κοίτα με γλυκιά μου αγάπη κοίτα με γλυκιά
Κοίτα με κοίτα πρώτη μου αγάπη σήμερα είμαι εδώ (δις)

Σήμερα είμαι εδώ αγάπη σήμερα είμαι εδώ
Σήμερα είμαι αύριο δεν είμαι θα πάω στην πόλ (δις)

Θα πάω στην πόλ’ αγάπη θα πάω στην πόλ’
Θα πάω στην πόλη πρώτη μου αγάπη τι να σου φέρω; (δις)

Φέρε μου να πιω αγάπη φέρε μου να πιω
Φέρε μου φέρε πικρό φαρμάκι να φαρμακωθώ (δις)

Ση Τρίχας το γεφύριν
Ση γέφυραν, ση γέφυραν, έλα Δάφνε μ’ ποταμέ
ση Τρίχας το γεφύριν, ε, Δάφνεμ και μυριγμένε.

Σίλιοι μαστόρ’ εδούλευαν, έλα Δάφνε μ’ ποταμέ
και μύριοι μαθητάδες ε, Δάφνε μ’ και μυριγμένε

Όλεν τ΄ ημέραν έχτιζαν, έλα Δάφνε μ’ ποταμέ,
τη νυχταν εχαλάουτον, ε, Δάφνε μ’ και μυριγμένε

Ντο δεις με πρωτομάστορα, έλα Δάφνε μ’ ποταμέ
και στένω το γεφύρι σ’ ε, Δάφνε μ’ και μυριγμένε

Αν δίγω σε τον κύρη μου, έλα Δάφνε μ’ ποταμέ
Άλλο κύρην πα κι έχω! ε, Δάφνε μ’ και μυριγμένε

Αν δίγω σε τη μάνα μου, έλα Δάφνε μ’ ποταμέ
άλλο μανίτσα μ΄κι έχω! ε, Δάφνε μ’ και μυριγμένε

Αν δίγω σε την κάλη μου, έλα Δάφνε μ’ ποταμέ
καλύτερον ευρήκω! ε, Δάφνε μ’ και μυριγμένε.

Μαύρα μου μάτια κόκκινα χείλη
έβγα μικρή μου στο παραθύρι.

Να δεις τον ήλιο και το φεγγάρι
να δεις το νέο που θα σε πάρει.

Γαϊτάνι πλέκω και δεν αδειάζω
δεν μου βολεί να κουβεντιάζω.

Ανάθεμά το και το γαϊτάνι
κι απού το πλέκει κι απού το φάνει.

‘**Γώ στα ξένα**
‘Γώ στα ξε καλή μου μάνα, ‘γώ στα ξένα περπατούσα
‘γώ στα ξένα περπατούσα τσ’ όμορφες παρατηρούσα

Όλα τα καλή μου μάνα, όλα τα κορίτσια τα `δια
όλα τα κορίτσια τα `δια με τα γέλια, με τα χάδια

Μια γαλά καλή μου μάνα, μια γαλαζοφορεμένη
μια γαλαζοφορεμένη την καρδιά μου έχει καμένη

Δεν μπορώ, καλή μου μάνα δεν μπορώ να τη γελάσω
δεν μπορώ να τη γελάσω το χεράκι της να πιάσω

Μαρ’ κρηνίτσα μου
Τρία πουλάκια αμάν αμάν καθόντανε, στης Νάουσας το κάστρο.
Μαρ’ κρηνίτσα μου καημό που `χει η καρδίτσα μου.
Το `να τηράει κι αμάν αμάν τα Βοδενά, και τ’ άλλο Σαλονίκη.
Μαρ’ κρηνίτσα μου καημό που `χει η καρδίτσα μου.

Έναν μιλώ, αμάν, κι άλλον μιλώ, αμάν
Βράδιασε και που θα μείνω

Το τρίτο το κι αμάν αμάν καλύτερο, μοιρολογεί και λέει.
Μαρ’ κρηνίτσα μου καημό που `χει η καρδίτσα μου.
Μας πάτησαν κι αμάν αμάν τη Νάουσα, που ήταν κεφαλοχώρι.
Μαρ’ κρηνίτσα μου καημό που `χει η καρδίτσα μου.

Έναν μιλώ, αμάν, κι άλλον μιλώ, αμάν
Βράδιασε και που θα μείνω

Μας πάτησαν, κι αϊμάν - αϊμάν, μας χάλασαν μας πήραν τις γυναίκες.
Μαρ’ κρηνίτσα μου καημό που `χει η καρδίτσα μου.
Πήραν γυναι- κι αϊμάν - αϊμάν κες με παιδιά
και πεθερές με νύφες.
Μαρ’ κρηνίτσα μου καημό που `χει η καρδίτσα μου.

Έναν μιλώ, αμάν, κι άλλον μιλώ, αμάν
Βράδιασε και που θα μείνω